

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο πόλεμος σαν κοινωνικό φαινόμενο, αποτελεί έργο και ενδιαφέρον της κοινωνιολογίας και συγκεκριμένα της δυναμικής κοινωνιολογίας, εδώ θα περιοριστούμε στο φαινόμενο του πολέμου, ανατρέχοντας ιστορικά και πολύ περιληπτικά στις θέσεις ορισμένων θρησκειών, εις ό,τι αφορά τον πόλεμο. Το θέμα αυτό παρουσιάζει και κάποια επικαιρότητα των περιόδου αυτή.

Στην μυθολογία βλέπουμε τους κυριότερους θεούς να κατέχουν την πρώτη θέση ή να διατηρούνται σ' αυτήν χάριν των μυθικών μαχών, στους οποίους ήταν νικητές

Εις την Βίβλον ο προφήτης Δαυίδ ηγείται αυτοπροσώπως των στρατευμάτων του κατά των μαχών. Μεταξύ των Εβραίων και του Θεού των υπάρχει ένα είδος σύμβασης, με την οποίαν ανταλλάσσουν την προστασία των έναντι της λατρείας.

Εναντίον των ειδωλολατρών ο πόλεμος είναι πάντοτε ιερός: "Θα κατάβροχθίσεις όλους τους λαούς τους οποίους μέλλει να σου παραδώση ο Αιώνιος, ο Θεός σου, δεν θα ρίψης επ' αυτών ούτε εν βλέμμα οίκτου και δεν θα υπηρετήσεις τον Θεόν των, διότι τούτο θα αποτελεί δ' εσέ μία παγίδα...(Δευτερονόμον 66-7).

Η Νέα Διαθήκη είναι ατομιστική, αποκρούει την μεγαλομανή ιδέα της φυλής μέχρις ότου καταλήξει στον πνευματικό οικουμενισμό του Αγίου Παύλου αποστόλου των Λαών. Η εδραιωθείσα πίστη για την μέλλουσα ζωή και η σχετική περιφρόνηση των εγκοσμίων, έχουν ως αποτέλεσμα να μην ενδιαφέρεται το Ευαγγέλιο, για το πήγαινε - έλα των επιγείων ζηλοφθονιών, εκδικήσεων και εξαγνισμών, τις οποίες η Βίβλος καταχράστηκε στο έπακρο.

Η Νέα Διαθήκη: παρακάμπτει με φρίκη τον πόλεμο. Γι' αυτήν, το ουσιώδες είναι, η πνευματική συνέχεια, και ο Πνευματικός Δεσμός, μεταξύ των πιστών (Λουκάς κεφ. 8).

Ο αρχικός χριστιανισμός κράτησε έναντι του πολέμου μια στάση ιδιότυπο. Τον καταράστηκε και τον απέρριψε χωρίς καν να τον εξετάσει. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του Αγ. Αμβροσίου το 381 μ.Χ. που αρνείται την είσοδο εις την Σύνοδο της Κωνσταντινούπολης του Θεοδοσίου, εξ' αιτίας των Σφαγών της Θεσ/νίκης, καίτοι ο Αυτοκράτωρ εθεωρείτο αρχηγός της Εκκλησίας.

Αργότερα υποχρεώνεται η Εκκλησία να έλθει σε συνεννόηση με το Κράτος και να διδάξει ότι οφείλεται υπακοή στις διαταγές επιστρατεύσεως.

Ο Άγιος Αυγουστίνος, από τους πλέον θαρραλέους από τους εκκλησιαστικούς στοχαστές, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι: Λυπάται διότι υπάρχουν άνθρωποι αρκετά άδικοι για να υποχρεωθούν άλλοι να τους κάνουν ένα πόλεμο δίκαιο.

Η Εκκλησία κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα πολλές φορές πήρε σαφή θέση εναντίον του πολέμου. Πλην όμως οι Στοχαστές της Δυτικής Εκκλησίας μετά το Σχίσμα, υποχρεώθηκαν να αναθεωρήσουν τις θέσεις των όταν ήλθε η εποχή των Σταυροφοριών.

Σποραδικά σας μεταφέρω από αυτά που έγραφε και ύμνησε ο Άγιος Βερνάρδος της Δυτικής Εκκλησίας: "... ο Ιππότης του Χριστού φονεύει ευσυνειδήτως και αποθνήσκει ήσυχος.... φονεύων εργάζεται δια τον Χριστόν...". Σε άλλο σημείο της υμνικής θέσης του, γράφει: "...υπάρχουν καλλίτεροι, σας ερωτώ, από τους χριστιανούς αυτούς των οποίων η ισχυρά χειρ στηρίζει την Σιών... οι παραβάτες του Θείου νόμου πρέπει παραδειγματικά να τιμωρηθούν....".

Μια από τις κορυφαίες ωμότητες θρησκευτικού φανατισμού περιγράφεται από τον Raymond D' Agil διάκονο της Μητροπόλεως του Duy, με την ευκαιρία της Αλώσεως της Ιερουσαλήμ: "...Έβλεπαν μέσα στους δρόμους και τις πλατείες της πόλεως σωρούς κεφαλών, χειρών, ποδών. Οι Ιππότες μέσα στο Ναό εκινούντο έφιπποι βουτηγμένοι μέσα στο αίμα μέχρι των γονάτων των ιππέων των".

Επίσης είναι γνωστή η εντολή του Λεγάτου του Πάπα προς τους σφαγείς της πόλεως Beziers: "φονεύσατε τους όλους, ο Θεός θα αναγνωρίσει τους δικούς του..." **έτσι με την έναρξη των Σταυροφοριών και των θρησκευτικών αυτών πολέμων, η Δυτική εκκλησία απομακρύνεται ακόμη περισσότερο από τον Χριστιανικό Ειρηνισμό.**

Ο Χριστιανικός Ειρηνισμός ιστορικά και θεολογικά παρέμεινε μόνο στην Ορθόδοξη Χριστιανική Ανατολική Εκκλησία, ως εκφράστρια της θρησκείας της αγάπης της διδασκαλίας του Χριστού και των αποστόλων του.

Και! κάτι για το **KOPANIO**, η δια των όπλων διάδοση του Ισλάμ είναι ένα θρησκευτικό καθήκον. "Λίγο έλειψε μάλιστα ο ιερός πόλεμος να γίνει ένα από τα θεμελιώδη καθήκοντα του Ισλάμ γράφει: "Κάμετε τον πόλεμο εις όσους δεν πιστεύουν στο Θεό...". "Όταν θα συναντάτε τους απίστους να τους φονεύετε...", "... μέχρις ότου θα υπάρχει μόνο η λατρεία του Ισλάμ... δεν φονεύετε εσείς, ο Θεός φονεύει... κ.λ.π."

Υπάρχουν μάλιστα στο **KOPANIO** και κανόνες του Ιερού πολέμου. Είναι υποχρεωτικός εναντίον των απίστων γειτόνων του εδάφους του ΙΣΛΑΜ...

Προβλέπει ακόμη και ένα είδος νομίμου διανομής της λείας. Για τους Μουσουλμάνους θεολόγους το ξίφος είναι: "Το κλειδί του ουρανού και του Άδου".

Αργότερα, άλλοι Μουσουλμάνοι Θεολόγοι, προέβησαν σε άλλες ερμηνευτικές θεωρήσεις, οι οποίες τείνουν ν' απομακρυνθούν από μία τόσο ευθεία οδό. Έτσι, οι Φονταμενταλιστές, μη αποδίδοντας στον Θεό, ειμή μόνο την επιτυχία, θα πουν: "Ο Θεός δεν δύναται να προκαθορίσει τις ανθρώπινες πράξεις, διότι είναι εν ηθικόν όν υποχρεωμένο να πράττει ότι είναι δίκαιο".

Μετά την στοιχειώδη περιγραφή ιστορικών γεγονότων, για το περί ού ο λόγος θέμα, ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του:

Δεν μπορεί ο ΕΝΑΣ, ο Δημιουργός του Κόσμου όπως και αν ονομάζεται, ΘΕΟΣ ή ΑΛΛΑΧ ή όπως αλλιώς να είναι κακός και άδικος.

Η βία η προερχόμενη από φανατισμούς θρησκευτικούς, εθνικούς ή εξοιουδήποτε άλλου λόγου, έχει μοναδικό υπεύθυνο τον κακό και εγκληματικής ιδιοσυγκρασίας Ηγήτορα των λαών. Αυτοί! Ευδοκιμούν και αποδίδουν εγκληματικό έργο εκεί όπου υπάρχουν υποανάπτυκτοι λαοί και βρώμικο χρήμα.

Όπου πίστη εκεί αγάπη,

Όπου αγάπη εκεί ειρήνη,

Όπου ειρήνη εκεί ευλογία,

Όπου ευλογία εκεί ο Θεός,

Και! Όπου ο Θεός ουδεμία ανάγκη.

Μόνο όταν "Την ημέρα που η δύναμη της αγάπης θα υπερνικήσει την αγάπη της Δύναμης, τελικά ο Κόσμος θα γνωρίσει την ειρήνη.- (Μαχάτμα Κάντι".

Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Αντιστράτηγος ε.α.

Επίτιμος Δκτης Της Σ. Σ. Ε.